

endnu engang blive Skuepladsen for Verdensbegivenheder.

Hele Vejen fra Wien til den ungarnske Grænse sejler vi gennem et Sletteland, rigt paa Minder fra Romertiden, Ruiner af Søjlehaller, Thermer og et Amphiteater skimtes inde paa de frodige Bredder. Efterhaanden bliver Floden smallere, og de første Højder fra Karpaterne og de sidste Højder fra Alperne gør Udsigten ud over Landet umuligt. Idet vi styrer igennem „Barta Hungarica“, ryger det ungarnske Flag til Vejs, og lidt efter lander vi i den gamle Kroningsby Preszburg, hvor vi stiger ud for næste Dag at fortsætte til Buda-Pest.

Sejlturen byder ikke meget for Djet, men her er Folkelivet saa meget morsommere at iagttage. Ved hver Landeplads kommer Kvinder ombord med store Kurve fyldte med Abrikoser. De benytter Turen til at disse op med deres Varer for de andre Passagerer, og Følgen er — paa Grund af den store Konfurrence — at man faar de dejlige Frugter for 10—12 Dre Pundet. Ved en Station kommer et Zigeunerkapel ombord, og snart efter klinger bekendte Valsmelodier af „Den glade Enke“ og „Valsedromme“ blandet med de for Ungarn særegne men stemningsfulde Melodier hen over Dækket.

Vi er efterhaanden bleven 3 Timer forsinkede, og i Stedet for at komme til Buda-Pest Kl. 7, er vi der først Kl. 10, men Bredden derover er fuldstændig borte, naar man ser Indsejlingen til Hovedstaden ved Aften. Den Indsejling vil jeg aldrig glemme, og noget kunnere i den Retning kan man næsten ikke tænke sig. Tusinder og atter Tusinder af Bys staar paa begge Sider af den mægtige Strøm, og de mange farvede Lamper fra alle de smaa og store Fartøjer, som ligger ved Bredderne eller krydser Floden, hænger ligesom smaa St. Hansorme i Luften. Til Højre ser vi den kongelige Borg, bag hvilken det mægtige Omrids af Bloksbjerg skimtes, og til Venstre passerer vi den smukke Parlamentsbygning. Endnu frem under et Par Ørter, og vi stiger i Land i Buda-Pest.

Bed nogle Ungarers Hjælp faar vi et godt Logi. I det Hele taget er Befolkningen mere hjælpsomme overfor Fremmede end Østrigerne og paa vor Rejse faar vi stadig væk nye Beviser for det af Passagererne, som alle lytter til vort Sprog. Naar de saa har faaet at vide, at vi er fra „Dan“ (Danmark paa ungarsk) kommer til Opmærksomheden en god Del Beundring.

Ved Ungarn tænker man sig ofte noget ukultiveret og ved Buda-Pest ogsaa. Skønt det første i mange Tilfælde er rigtigt, Naar det dog ikke til med Hovedstaden. Ja, jeg mener endog, at mange af Europas Storbysbyer Berlin og Wien f. Eks. i mange Retninger, kan lære meget af Buda-Pest, som ogsaa forekommer mig mindst ligesaa interessant som disse. Man kan heldigvis klare sig med det tykke Sprog, thi hverken min Ledsager eller jeg er i Besiddelse af den Egenkab at kunne slaa Kuldbotter og Triller med Tungen i den Grad, som kræves for at kunne tale magharisk. Det Sprog, som kun er i Slægt med det finske, men ellers staar uden for alle europæiske Sprog — maaske ligner det et saa forivovlet Sprog som tyrkisk lidt.

Magharen er selvbevidst og stolt, som ingen og bliver aldrig træt af at rose sit Land, og alt hvad der er ungarsk; men han kan jo ogsaa være

Byen bestaar af 2 Dele, Dfen og Pest, en paa hver Side af Donau. Pest, lige saa vel som Dfen, bethder Dn og har faaet sit Navn af Romerne, som her havde sine Kalkovne i Oldtiden. Siden den Tid har Byen været nedbrændt og i Hjendehænder mangfoldige Gange, og for 80 Aar siden havde den kun 25,000 Indbyggere — og nu er den en Verdensby med mere end 30 Gange saa mange Sjæle.

Pest er Forretningsbyen og har et moderne Præg, medens Dfen har beholdt sine gamle Paladser og Borge, blandt hvilke Kongeborgen rager op over alt og alle. Der styrer vi først vore Skridt hen. Vi gaar over Rædebroen, den Bro, som ved sin Bygning beredte Tekniken flere Banfeligheder, end maaske nogen anden Bro i Verden, og som da var et rent Vidunderværk af Ingeniørfkunst, og naar op til Kongeborgen med en Tobbane. Fra dens Terrasse har man en dejlig Udsigt over begge Byer. Paa den anden Side rager, Domkirken og Parlamentsbygningen, med sin Front mod Donau op. Neden for os glider den mægtige Strøm, fyldt med store og smaa Fartøjer, mod Syd ud i det frugtbare vin- og hvededyrkende Ungarn.

Til venstre for os ligger, midt i Donau, Margrethøven, som med sine høje, svovlholdige Kilder er bleven et Kursted af Rang. Den tilhører en eller anden Erkehertug, som, trods et Tilbud paa et Par Millioner fra Magistraten, ikke vil afhænde den. Til højre for os ligger Bloksbjerg med den hellige St. Gerhards Statue. Parlamentsbygningen, som heroppe fra tager sig mægtig ud, er en af de største og smukkeste Bygninger i Europa og blev af Folket stænket til Rigsdagen i 1896, Aaret for Ungarns tusindaarige Bestaaen. Her udvikles den viden om berømte ungarnske Talefærdighed. For saa Aar tilbage bragte en Rigsdagsmand det saavidt, at han uafbrudt talte i næsten 24 Timer; men ikke for intet hedder Ungarns Parlament det uroligste i Europa, thi tit forekommer det, at Formanden ligefrem bliver hældt uden for.

Vi faar Afgang til Slottets Ceremonisale, hvor især de store Gobeliner tiltrækker sig vor Opmærksomhed, rene Pragtværker, hvis Værdier tæles i Millioner af Kroner.

Ved Siden af Slottet ligger St. Stefans Kapel, hvor den højre Haand af St. Stefan ligger bevaret i en Glasbiste. Det er det mærkeligste ved den Haand, at den har holdt sig frisk i Aarhundreder og hver 20. August bliver den under store Ceremonier baaret rundt i Byen.

Paa vor Vej over til Pest bliver vi overfalden af et Par Zigeundrenge, klædte i Laster og med det lange, sorte Haar ned om Ørene — de er ægte nok. Dampende paa en Stump Cigaret, forstaar de samtidigt at loske de herligste Toner ud af Violinen og Gitaren, og de mørke Øjne følger enhver af vore Bevægelser, idet vi tager et Par Smaamonter frem og kaster i Huen, som de har stillet paa Jorden ved Siden af sig.

Vi gaar langs med Franz Josephs Kaj — Byens Promenade — hvor alt, hvad der dner i Ungarn, sætter hinanden Stævne. Her findes Magnaterne (Adelen), de, som ejer Ungarn og kolossale Rigdomme. Det sidste kan de i mange Tilfælde takke amerikanske „Dollarsprinsesser“ for; thi ingen forstaar som den ungarske Adels hente Penge fra Amerika i Form af unge amerikanske Arvinger.

Rejsebrev fra Buda-Pest.

Efter nogle Dages Ophold i Wien indskiber vi os en Aften paa en af Donauselskabets Skibe og sejler saa ned af Donau. „An den schöen blauen Donau“ siger Tyfkerne, men det er nu ikke altid, den er blaa; men smuk er den, og mange Steder kommer den i Skønhed tæt op af den saa ofte besungne Rhin. Italienerne siger om Donau, at den begynder som god Katolik og ender som Tilbeder af Profetens Lære.

Og hvilken Mangfoldighed af Sæder, Skikke og Folkslag ser man ikke paa sin Vej til Sortehavet — Tyfere, Bøhmere, Magharer, Slavoner, Serbere, Rumænere, Bulgarer, Rusere og Tyrkere. Og hvilke historiske Minder knytter der sig ikke til Donau. Her ved 500 Aar hersker Romerne ved dens Bredder, saa udbreder Attilla sit blodige Rige der; Goter og Longobarder bryder op fra Donau for at ødelægge Europa. Langs Do-